

Anmeldelser og Kritikker.

Bemærkning om Forekomsten af Kul paa Vaagø paa Færøerne.

I Anledning af GUSTAF LINDWALL'S Afhandling »Om kollagren på Färöarna« (Nr. 17 i dette Hefte) finder jeg Grund til at henlede Opmærksomheden paa en Afhandling af R. RASMUSSEN: »Um upphav Föroya lands« i »Varðin«, Bd. 1, 1921, Thorshavn, i hvilken ogsaa Kullene paa Vaagø omtales. Befolkningen paa Vaagø har længe haft Kendskab til, at der fandtes Kul paa deres Ø. Saaledes har Hr. R. RASMUSSEN, Thorshavn, der stammer fra Vaagø, meddelt mig, at han fra sin Barndom (ca. 1880) vidste, at et ganske tyndt Kullag gik i Stranden ved Vikum, hvad Beboerne dér var vel kendt med. Kullaget ved Helligsjov har været kendt for Færingerne, i hvert Fald siden Gaasdalsmændene under Krigen begyndte at hente Kul derude, og den lokale Befolknings Kundskab om Bordsten-Forekomsten er jo sikkert af gammel Dato (jvf. LINDWALL). RASMUSSEN, der saaledes længe har haft Kendskab til Kulforekomsterne paa Vaagø; omtaler dem paa følgende Maade i sin Afhandling, p. 118—19:

„Inni á Vágum er eisini kol funnið i Garðsberginum, og har hava Gásadalsmenn i mannsævur vítað av tí; men nú fyrst er rættur uppsurningur komin um tað. Hendan lindin er hægst frá sjógv á sjálvum Barinum, har er hon einar 220 metrar omanfyri sævarmálan. Norðanfyri gongur hon i sjógv inni ímillum Vikar og Viðvik. Hvar hon gongur i sjógv sunnanfyri, er ikki so gjølla kannað; men tað man helst vera um Biggjarurðaleiðina. Eftir hesum stroki i sævarmálanum skuldi hallið verið okkurt um landsynning. Tá nú útsynningslinjan, sum man vera tann umtrentliga stroklinjan fyri kolalindina i Vágum, av Barinum rámar eystara enda á Mikinesi millum 1 og 2 km inni á landi, er Mikines- og Vágakolið ivaleyst i somu lind. Um nú hendan lindin er hin sama sum Suðuroyalindin, er ikki so lætt at gera av; men Forchhammer metir Mikineslindina og Suðuroyalindina fyri at vera hina somu.

Tóat kolalindin i Vágum ikki er kannað so gjølla, so má strok hennara vera soleiðis, at vónir kundu verið um at funnið hana aftur norður á Streymoyggi; men her er, so vítt sum menn vita frá at siga, einki kol funnið, og er tað tá helst so, at hon á ein ella annan hátt tynnist út i einki, áður enn hon kemur so langt.“

Knud Jessen.